

РЕШЕНИЕ

№ 23566

гр. София, 14.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 31.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **6665** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.128а от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по искова молба на С. П. В., с която е предявено искане да бъде обявена нищожността на Определение № 2058/21.02.2024г., постановено по адм.д. № 1189/2024г. по описа на Върховния административен съд и Разпореждане № 9660/07.11.2023г., постановено по адм.д. № 9777/2021г. по описа на Административен съд София-град.

В съдебно заседание на 31.10.2024г. ищцата уточнява, че поддържа така предявените иски по съображения, че и в определението на ВАС, и в разпореждането на административния съд не се съдържат мотиви, в нарушение на чл.121, ал.4 от Конституцията на Република България и чл.172, ал.2 АПК. Необосноваността на атакуваните съдебни актове почивала върху противоречиви, неясни, липсващи фактически констатации, което на практика означавало, че те са нищожни. Претендира разноси.

Ответникът по предявените иски, в писмения отговор на исковата молба мотивира съображения за недопустимост на иска, насочен срещу Разпореждане № 9660/07.11.2023г., постановено по адм.д. № 9777/2021г. по описа на Административен съд София-град поради това, че спрямо него е осъществен инстанционен контрол. Намира, че са налице всички изисквания за валидност на съдебните актове, поради което не са налице основания за обявяване на тяхната нищожност. Твърденията на ищцата, че при постановяването им е нарушен материалният закон намира, че не

могат да обосноват нищожност.

В съдебно заседание чрез юр.к.И. моли да остави без разглеждане искането за прогласяване на нищожността на Разпореждане от 07.11.2023г., постановено по адм.д. № 9777/2021г., по съображенията, изложени в отговора на исковата молба. Алтернативно счита, че в хода на съдебното производство не е доказано оспорваните съдебни актове да страдат от съществени пороци, които да обосноват основателност на искането за прогласяване на нищожността им. Счита, че атакуваните съдебни актове са валидни, допустими, обосновани и са издадени от компетентен орган в изискуемата форма, при спазване на процесуалните правила и в тази връзка и на база изложените аргументи в отговора на исковата молба, моли да бъде отхвърлено искането за обявяване на нищожността им. Претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 240 лева.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства, доводите на страните и ги прецени в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството по адм.д. № 9777/2021г. по описа на Административен съд София-град е образувано по предявения от С. П. В. срещу Дирекция за национален строителен контрол осъдителен иск за заплащане на обезщетение за оставане без работа за времето, през което не е заемала държавна служба поради незаконсьобразно прекратяване на служебното й правоотношение - иск по чл.121, ал.1, т.3 ЗДСл във вр. с чл.104, ал.1 ЗДСл.

Производството по това дело е приключило с постановяването на Решение № 4762/13.07.2023г., с което Дирекцията за национален строителен контрол е осъдена да заплати на С. П. В. сумата 12 060,00 лева, представляваща обезщетение по чл.104, ал.1 от Закона за държавния служител за период от шест месеца, считано от 09.09.2021г., през който ищцата е останала без работа, както и са присъдени разноските по производството.

Решението е обжалвано от С. П. В. с искане за отмяната му изцяло като неправилно и вместо него да бъде постановено друго, с което да бъде уважен изцяло предявения иск до пълния претендиран размер от 13 627,80 лева, ведно със законната лихва, считано от 09.09.2021г. до окончателното изплащане на вземането.

При извършената проверка по реда на чл.213а, ал.2 АПК решаващият състав е достигнал до извод за недопустимост на касационната жалба, тъй като е подадена срещу акт, който е благоприятен за касационния жалбоподател като е посочил, че съдът се е произнесъл по цялото искане и е уважил исковата претенция по един от предложените от вещото лице варианти.

Предвид това, с атакуваното Разпореждане № 9660/07.11.2023г., на основание чл.213а, ал.2 във вр. с чл.215, т.4 АПК, съдът е оставил без разглеждане касационна жалба с вх. № 28475/31.07.2023г. по описа на Административен съд София-град, подадена от С. П. В. срещу Решение № 4762/13.07.2023г., постановено по адм.д. № 9777/2021г. по описа на Административен съд София-град.

Срещу това разпореждане е подадена частна жалба от С. В., по която във Върховния административен съд е образувано адм.д. № 1189/2024г. Производството по него е приключило с постановяването на окончателно като неподлежащо на обжалване Определение № 2058/21.02.2024г., с което обжалваното разпореждане е оставено в сила.

Искът за прогласяване на нищожност на решения и определения, които преграждат

по-нататъшното развитие на производството, постановени от административните съдилища или от Върховния административен съд е изрично предвиден в разпоредбата на чл.128а, ал.1 вр. чл.128, ал.1, т.8 АПК. Макар в разпоредбата да не са предвидени изрично разпорежданията като съдебни актове, то като съдебен акт, който прегражда по-нататъшното развитие на производството, процесното разпореждане на административния съд също е обхванато от посочената норма. Основателно обаче е възражението на ответната страна, че искът за прогласяване нищожността на Разпореждане № 9660/07.11.2023г., постановено по адм.д. № 9777/2021г. по описа на Административен съд София-град, е недопустим. В нормата на чл.128а АПК законодателят не е посочил изрично всички положителни или отрицателни предпоставки за допустимост на иска, затова те следва да се извличат от действието на процесуалните разпоредби, съдържащи в АПК. Съгласно чл.208 АПК на касационно обжалване пред касационната инстанция подлежи съдебното решение, а според чл.229 АПК - и определенията, с които се прегражда по-нататъшното развитие на производството или в случаите, изрично предвидени в закона. Както в хода на касационното обжалване, така и в производството по разглеждане на частните жалби, валидността на съответния съдебен акт, подложен на касационен контрол - решение или определение, представлява първото основание за касирането му. За него, както и за допустимостта и съответствието на акта с материалния закон съдът следи служебно - чл.281, ал.2 АПК. С оглед на тези разпоредби се налага извод, че предмет на иска по чл.128а АПК може да бъде само въпросът за валидността на съдебния акт, който не е преминал през проверката за валидност в касационно производство или в производството по частната жалба. В случаите, когато определение или съдебно решение са били подложени на касационен контрол, в рамките на който служебно е извършена проверка за валидност, искът по чл.128а АПК е недопустим – Определение № 11243/05.11.2021г. по адм.д. № 9521/2021г. на ВАС, VII отд.

Предвид това искът, насочен срещу Разпореждане № 9660/07.11.2023г., постановено по адм.д. № 9777/2021г. по описа на Административен съд София-град следва да се остави без разглеждане.

Другият иск – срещу Определение № 2058/21.02.2024г., постановено по адм.д. № 1189/2024г. по описа на Върховния административен съд, е допустим, но неоснователен, по следните съображения:

Нищожността на съдебните решения е резултат от най - тежките пороци във връзка с формиране на волята на съдебния орган. Касае се за недостатъци, свързани с функционирането на съда, с надлежното сформирание на състава му, с изключителното му овластяване да разрешава съдебни спорове, с формата или с абсолютната невъзможност да бъде разбрана изразената воля.

Въпреки липсата на изрична регламентация в Административнопроцесуалния кодекс, съдебната практика приема, че исковият ред е самостоятелна форма на защита срещу нищожните съдебни актове, като такива, засегнати от най-тежкия порок. В доктрината и съдебната практика се приема, че нищожност на съдебното решение е налице, когато решението е постановено извън правораздавателната власт на съда; в незаконен състав - еднолично от съдия, вместо от съдебен състав, когато това е предвидено, само от съдебни заседатели или с участие на лице, което не е било избрано за съдебен заседател; при неспазване на изискуемата форма – устното или неподписаното решение, когато се дължи на отказ, а не на пропуск за подписването му; при неразбираемост на волята на съда, която не може да бъде разкрита по пътя на

тълкуването и др. Нищожното решение, за разлика от недопустимото, не е годно да породи правни последици, ето защо това е единственият порок, за който е предоставена възможност да се отстрани освен по пътя на обжалването, и по исков ред, безсрочно.

Наведените с исковата молба основания за нищожност на атакувания съдебен акт са липса на мотиви е необоснованост. Така твърдените пороци не представляват пороци, водещи до нищожност на атакуваното определение, а отделно от това и не се установява да са налице. Досежно постановения от касационната инстанция акт в исковата молба се твърди, че производството не е по реда на чл.213а, ал.7 АПК, както е посочил съдът и това не отговаря на обективната истина, тъй като С. В. била заплатила дължимата държавна такса.

По реда на чл.213а, ал.7 АПК се разглеждат актовете по ал.1, изречение второ /актовете, с които първоинстанционният съд връща жалбата или протеста, когато нередовностите не се отстранят в срок/, актовете по ал.2 /с които касационната жалба или протест се оставят без разглеждане от първоинстанционния съд на основанията по чл.215, както е в процесния случай/ и ал.6, т.2 и актовете, с които се отказва освобождаване от държавна такса. Частната й жалба срещу разпореждането не е оставена без разглеждане поради неотстраняване на нередовности, а е разгледана и е постановен акт по същество. Съдебният акт е постановен в рамките на правораздавателната власт на Върховния административен съд, от законен състав. Незаконен съдебен състав би бил налице, ако подписалите съдебния акт нямат качеството съдии във Върховен административен съд, но такова твърдение не е наведено в исковата молба.

Спазена е изискуемата форма, съдебният акт е подписан от председателя и членовете на състава. Волята на съда е формулирана ясно и разбираемо, като несъгласието на ищцата с постановения негативен за нея резултат не обуславя нищожност на атакувания съдебен акт.

По изложените съображения искът за обявяване нищожността на Определение № 2058/21.02.2024г., постановено по адм.д. № 1189/2024г. по описа на Върховния административен съд е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ предявеният от С. П. В. иск с правно основание чл.128а, ал.1 вр. чл.128, ал.1, т.8 АПК за обявяване нищожността на Разпореждане № 9660/07.11.2023г., постановено по адм.д. № 9777/2021г. по описа на Административен съд София-град и **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото в посочената част.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от С. П. В. иск с правно основание чл.128а, ал.1 вр. чл.128, ал.1, т.8 АПК за обявяване нищожността на Определение № 2058/21.02.2024г., постановено по адм.д. № 1189/2024г. по описа на Върховния административен съд.

Решението в частта с характер на определение може да бъде обжалвано с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването му, а в останалата част с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: